

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editat de Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

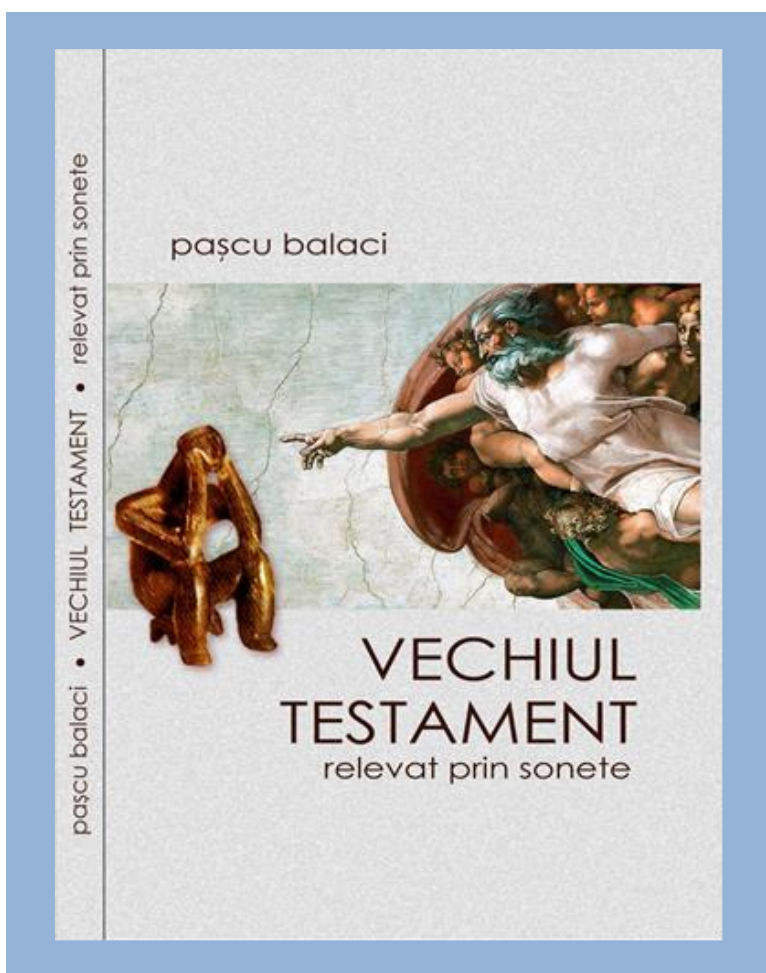
Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Timpul lui Iov

Av. Dr. Pașcu Balaci

Despre dreptul Iov și nenumăratele lui bogății

Era odată în ținutul Uz
Un om smerit, pe numele său Iov:
Nu este-n lume nicăieri hrisov
Sau hronic vechi, mai clar, ori mai
confuz,

Ce să ne spună, verde, în auz,
Ce om să fi-ndurat în vreun ostrov,
Om simplu sau vreun nobil în alcov,
Răul ce-a suferit acest jidov.

Șapte feciori avea, trei mândre fete,
Șapte mii oi și trei mii de cămile,
Cinci sute perechi boi, vite să fete,

Cinci sute de asini cu buze-umile,
Slugi, o mulțime ca să îi desfete,
Toți fiind sub ale Domnului mari mile.

Diavolul îl vorbește de rău pe Iov înaintea lui Dumnezeu

Și întâlnindu-l Domnul pe

Satana

I-a zis cu grijă că-ntre pământeni
Niciunul nu aduce la pomeni
Cât dreptul Iov, cum scrie el cu pana,

La fiii lui, să-i guste zilnic hrana.
Dar Diavolul, prin sftencii-i vicleni,
Ce au sedus iudei și egipteni,
A încercat să treacă lui Iov vama.

*-Dar, Doamne Sfinte, întinde a Ta mână
Și îl lovește pe acest fățarnic,
Nimic din turme, să nu îi mai rămână;*

*Aruncă-al leprei puturos zăbranic
Pe trupul lui ce-Ți cer acum arvună
Și-o să-l auzi cum blestemă-Te - amarnic !
sonetul 200*

Iov este supus la cumplite încercări

Fiind provocat de Diavol, Dumnezeu
I-a zis acestuia că îi permite
Pe Iov să îl lovească cu ispite,
Să-l pună la-ncercări, să-i fie greu ,

*-Dar sufletu-i nu-ți las, este al Meu !
Și au venit, precum niște termite
Din mușuroi, de furnicar lovite,
Slugile lui Iov, strigându-i : Aoleu !*

*-Dușmanii-au năvălit fără de veste
Și turmele au furat și au dat foc
Stânelor tale pe mai multe verste*

*Și-un fulger a aprins chiar acel loc
Unde-ai tăi fii, bogați ca în poveste,
Își petreceau; toți au murit de-amoc!*

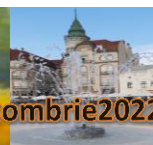
Jeluirea nevinovatului Iov

- Să piară ziua-n care m-am născut!,
Strigat-a Iov, rupându-și haina-i lungă
Pe sluga-i grijulie o alungă
Și în cenușă capul și-a învăscut.*

Și cum apare-n ploaie pe un scut,
Rugina groasă-n roșia ei dungă,
Ori putrejunea pe o veche pungă,
Lui, tot așa, fără să-l fi durut,

Nimic 'nainte vreme, pe picioare,
Pe spate, burtă , glezne, pe obraz
I-au apărut pustule cu duhoare,

Cu mâncărimi cumplite făr' răgaz:
Se scărpină c-un ciob în jalea-i mare

Și toți plâneau cumplitul lui necaz.*

* Sfășierea hainelor semnifică distrugerea spiritelor malefice care se adăposteau în ele, raderea capului simboliza sacrificiul uman ,iar acoperirea cu cenușă închipuia o înmormântare simbolică (Biblia, o istorie vizuală,p 346)

*În monumentele și picturile foarte vechi,Iov este înfățișat ca stând pe un morman de gunoi de grajd (*sedens in sterquilino*) , după *Vulgata* și *Septuaginta* (*Dictionnaire des antiquités chrétiennes*,par *M. L' Abbe Martigny*, Paris, Librairie de L. Hachette et CIE Boulevard Saint Germain, N⁰ 77, 1865, p. 341)

3

Ispitirea lui Iov din partea nevastei lui

-Tu, blestemă-L pe Dumnezeu și mori !

*I-a spus nevasta cea nerușinată,
Ce bogății avut-ai tu odată,
Rege erai, acum ești cerșetor !*

*Nu ți-a rămas nici cel mai mic odor,
Iar aluatul meu dintr-o covată
Nu se mai umflă vesel c-altădată,
Tu, blestemă-L pe Dumnezeu și mori !*

Atunci bărbatul ei i-a spus cu-asprime:

*-Vorbești întocmai ca și o nebună,
Nu noi primim și răul lângă bine,*

*Nu-i spicul galben lângă mătrăgună ?
Ori trântorul nu zboară-ntre albine?
Sau adevărul nu-i lângă minciună ?*

Trei prieteni vin să-l consoleze pe dreptul Iov

*În regiunea dintre Idumeea
Și-Arabia, într-un ținut zis Uz ,
Fără să-l vadă, ci doar din auz,
Venit-au dup-un timp, pe vremea-aceea*

*Trei prieteni , ce chemați fiind de femeia
Dreptului Iov, contrariat, confuz,
Pe cale de a deveni ursuz,
Sosit-au să găsească speței cheia.*

*Din Naamah se arată Țofar
Iar din Teman subtilul Elifaz
Bildad din Șuah, cu blândețe, har,*

*Să mângâie- al ortacului necaz,
Să-i îndulcească marele amar*

Cu glumele juneței și-al lor haz.

Ispitirea lui Iov din partea prietenilor lui

- Vai, prietene, noi, de o viață-ntreagă
Vorbim și ne cunoaștem cel mai bine,
Dar ce s-a întâmplat acum cu tine ,
De-i trupul tău acoperit cu plagă ?

Ce tare ai slăbit, ești fără vlagă
La margine de-orăș ești părăsit,
În locul cu leproșii azvârlit,
De câini flămânzi păzindu-te c-o ghioagă !

Erai bogat, drept, blând și milostenii
Făceai săracilor ca nimeni altul
Și-acum te scarpini, plângi și ai vedenii,

Aveai credința tare ca bazaltul,
Acum, calic, nici nu mai ai rudenii
Și soața-ți strigă să-L blestemi pe Înaltul.

Cei trei prieteni îi cer lui Iov să-și dezvăluie păcatele

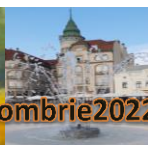
- Noi nu suntem ca și a ta muiere,
Dar te-ntrebăm: cu ce-ai păcătuit?
Nu iese fumul fără foc mocnit !
Avut-ai tu, vreodată, vreo plăcere,

Vis de mărire, scurtă căpiere,
Ce chiar față de noi ai tăinuit ?
Fost-a ceva ce n-ai destăinuit ?
De unde izvorăște - a ta durere ?

Că nu mai nștelegem, de ce dreptul
E pedepsit, lovit, zvârlit în boală
Și-alături, prosperând, trândav, nedreptul,

Doar mîncă, nu se roagă și se scoală,
Umbră să facă pe pămînt proclatul
Și nu mai dă la nimeni socoteală !*

* **Cartea lui Iov** este poemul de un mare dramatism al Vechiului Testament. Dialogurile și discursurile prietenilor lui Iov, apărările lui Iov se aseamănă cu versetele celebre ale *Psalmilor*. Cartea lui Iov este tulburătoare și pentru că relevă o situație aparent greu de înțeles: de ce dreptii și inocenții suferă, sunt loviți de mari încercări, boli și chiar moarte prematură, iar nedreptii și păcătoșii prosperă ? Aici se află rădăcina unei dileme milenare, numită *theodiceea*, punerea întrebării dacă Dumnezeu este drept (în franceză *théodicée*, din cuvintele grecești *Theos*, Dumnezeu și *dike*, dreptate. Soluția se află tot în textele sfinte, sapiențiale: cine suferă până la sfârșit, fără a –și pierde credința, acela este mântuit, așa cum s-a întâmplat și cu Iov, unul dintre cele mai mărețe exemple din istoria umanității de răbdare în fața suferințelor și neclintită credință în Dumnezeu, netulburată nici de către prietenii săi cei mai buni ori de soția sa. Tema suferinței lui Iov a fost izvor de inspirație în literatura universală. Voltaire în piesa de teatru *Candide* arată că personajul principal cu același

nume trece prin experiențe existențiale asemănătoare cu ale lui Iov, dând filosofului francez ocazia de a critica aspru teoria filosofului Leibniz, conform căruia omenirea trăiește în cea mai bună lume dintre toate (*mundus optimus*). Mai târziu, plângerile disperate ale lui Iov au deschis calea spre filosofia existențialismului.

Iov se apără în fața prietenilor săi

- Domnul , buni prieteni, mi-a dat bogăție
Și sănătate și feciori și fete,
Și toate ce-s în stare să desfete
Și faraoni în plină măreție.

De ce mi le-a luat ? Tot Domnul știe !
De ce să iscodesc porunci secrete
Și creierii să-mi storc ca pe-un burete,
Când sigur sunt că n-am vinovăție.

Răbdare am mai multă decât munții
Și-aștept pe Domnul, ca la început,
Căci în afară de sudoarea frunții

Nu am nimic și sunt nepriceput:
Domnul a dat, Domnu-a luat grăunții:
Să-l binecuvântăm și noi mai mult!

Ispitirea lui Iov de către al patrulea său prieten, Elihu

- Nu știi nimic de-a voastră-nțelepciune
Cu care acum, îmi împuiați voi capul;
În loc de prieteni, întâlnii casapul
Și-n loc de luminiță, -mi dați tăciune.

Nu am nimic mai mult eu a vă spune.
- Unde-ai sorbit al vinei tale hapul ,
Ce te-a făcut acum gol ca napul ?
L-a întrebat Elihu, un prieten june.

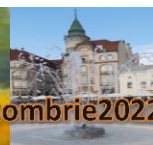
- Mi-e greu să cred că un bogat ca tine
Cu-atâtea turme, fete și feciori,
Să nu fi fost nedrept cu oarecine ?

Chiar pete întâlnescu-se și-n sori;
A ta nevastă, oare, n-a zis bine:
- «Tu, blestemă-L pe Dumnezeu și mori» !

Intervenția bunului Dumnezeu întru apărarea credinciosului Iov

Atunci grăit-a Domnul dintr-un nor
(Așa cum doar proorocilor din Diată,
S-a arătat în chipu-i blând de Tată),
Lui Iov întâi, pe urmă tuturor:

-Greșit-ați voi cu scumpul meu odor

*Ce și-a păstrat credința-n Mine toată,
Când trupul i s-a prefăcut în cioată
Cu lepra-ntinsă peste el, covor.*

*De dragul Iovului, pe toți vă iert:
Aduceți jertfă în berbeci, viței
Și nu mai am de ce să vă mai cert,*

*Cu toți și buni și răi sunteți ai Mei
Duceți-vă la Iov! Ce mult l-am fiert,
Dar nu și-a căutat alți dumnezei!*

Recompensarea dreptului și credinciosului Iov de către bunul Dumnezeu

În semn de bună aducere aminte
Cel ce-a luat, iar dat-a înapoi,
Încă-ndoit : cămile, vite, oi ,
Asini mai răbdurii cu tare dinte,

Iar soața, pocăită și cuminte
Palatul l-a umplut cu prunci de soi,
Trei fete, șapte fii din bun altoi,
Toți harnici, iubitori, cu multă minte.

Cel ce nu-și pierde în viața sa credința
Și-ncet se înarmează cu răbdare,
Rugându-se cu toată stăruința,

Va cuceri împărăția mare,
Căci ființa lui unindu-se cu Ființa
Ce l-a creat, învie, nu mai moare.

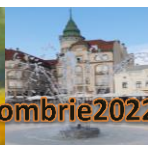
Căderea din nou în idolatrie a poporului ales al lui Dumnezeu

Viței de aur au turnat ei iarăși,
Mințind poporul cu nerușinare
C-au scos poporul din Egiptul Mare
Și că de-acum cornutele tovarăși

Vor fi trecute-n cronici de notarăși.
La Betel ridicat-au unul care
Scotea limba la toți cu neînfricare
Și fiind păzit de preoții scutarăși.

Apoi la Dan, mai ridicat-au unul:
Boii mugeau în țara cea mai sfântă,
Dar Dumnezeu a pus deîndată tunul

Prin mari prooroci care se iau la trântă

Cu regele, cu dracul, cu nebunul
Și lumea-ntreagă-n mintea lor frământă.

Despre nerușinarea regelui Ahab și închinarea lui la zeul Baal

Cel de al șaptelea rege, zis Ahab
Pe toți i-a întrecut în josnicie,
Luând pe Isabela de soție,
A desfăcut nerușinat prohab

Și-a dat la toată lumea un dărab
Din necurata lui idolatrie,
Punând la templul lui ca temelie
Pe zeul *Baal*, numindu-l Sfântul Ștab.

Și preoți, patrusuteșicincizeci
A pus în țara lui ca să slujească,
Iar slugii Domnului, deodată-n beci,

I-a aruncat pe toți să putrezească.
Nu s-a văzut așa ceva în veci:
Pe mal de Iordan un iad se cască!

Timpul proorocului Ilie

Trimiterea în lume a proorocului Ilie Tesviteanul

Din Tesva din Galaad vine salvarea,
Prin vorbele-nțelepte de prooroc,
Ilie, om și înger plin de foc,
A spus decis, la toată adunarea:

- *Viu este Domnul meu pe toată zarea,
Lui îi slujesc, îmbrac al lui cojoc,
Și eu vă spun acum că-n acest loc
Al nostru Tată și-a pierdut răbdarea:*

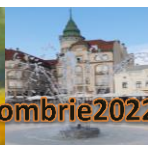
*Și nu va fi nici rouă și nici ploaie,
Până când rog pe Creator să fie,
Nu o s-aveți voi la - asin ori oaie*

*Vreun pai, ci numai morți pe nășălie;
Mai rău va fi decât este-n războaie,
Căci v-ați curvit în grea idolatrie ! **

**Cerul deasupra capului tău va fi de aramă, și pământul sub tine va fi de fier. domnul va trimete țării tale în loc de ploaie praf și pulbere, care va cădea din cer peste tine până vei fi nimic (Deuteronomul, 28:23-24)*

Ilie învie pe fiul unei văduve

- *Du-te-n Sarepta, lângă-al nost' Sidon,
Zisu-i-a Domnul la al său Ilie,
Și o femeie în greua-i văduvie,*

Nu te-o lăsa pe tine-n abandon,

Și o să-ți îngădui în al Meu amvon.

Profetul a ieșit din sihăstrie

Și a-ntâlnit femeia pe câmpie

Și l-a hrănit cu fructe de sezon.

Dar pruncul i-a murit și atunci foarte

S-a întristat femeia și-a plâns mult.

-Te rog, Stăpâne, smulge-l Tu din moarte,

Strigă Ilie, cu inima-n tumult:

Iar Domnul a schimbat a mamei soarte,

Că-l învie pe fiu, ca mai demult.

Proorocul Ilie primește o mare însărcinare din partea Domnului

Și fiindu-i iarăși milă de popor,

Domnul trimise proorocul în Carmel,*

Ca toți să aibă ploaie doar prin El,

Și zis-a lui Ilie: *Aduni cu spor,*

*A-ntregului zeu Baal păgân sobor *,*

Să pună jertfe: vite, capre, miel,

Pe multe lemne, însă un surcel,

Să nu aprindă: focul, Eu cobor.

-Dar, Doamne, ce pot singur ? Ei sunt mulți:

Patrusutecincizeci plus patru sute,

La zeii Baal și Astarteea, ei, desculți

Dansează, urlă și golesc o bute,

Iar dacă atunci, cumva, nu vrei s-ascuți

Te spânzură de-un ciot ca niște brute.

* În timpul cruciadelor spre Țara Sfântă de la jumătatea secolului al XII-lea, un grup de coloniști creștini, numiți *carmeliți*, trăiau pe Muntele Carmel. Principiile de organizare ale Ordinului au fost stabilite în anul 1209 și impuneau sărăcia, singurătatea și refuzul cărnii. Ei se concentrau pe rugăciunea contemplativă și pe muncă. Misticii Tereza de Avila și Ioan al Crucii au reformat cultul carmelit în secolul al XVI-lea, fapt ce a dus la crearea congregației Carmeliților desculți. În semn de sărăcie și abstenență ei nu purtau nimic în picioare, de unde și numele lor

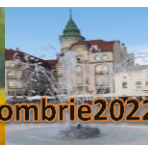
*Antichitatea abundă în credința politeistă cu multe nume de zei și zeițe, la vechii asiro-babilonieni, egipteni, greci, romani etc. Poetul grec Hesiod care a scris în jurul anilor 700 î.Hr. credea că există mai mult de 30.000 de zei diferiți ai mai multor popoare. Zeii romani erau copii aproape fidele ale zeilor greci; de pildă Jupiter semăna foarte mult cu Zeus, iar Venus era echivalentul zeiței grecilor Afrodita care are legătură, la rândul ei, cu zeița egipteană Isis. Pe lângă zeii oficiali, existau altare domestice închinat spiritelor protectoare ale familiei denumite *lares*, iar altarul se numea *lararium*, unde se aduceau rugăciuni și ofrande, precum tămâie și mâncare. La Ostia, portul de lângă Roma, exista o inscripție adusă zeului comerțului Hermes care suna astfel: Hermes, bunule zeu, adu-mi profit ! (Biblia ilustrată..., p. 53)

Proorocul Ilie se încrede în Domnul și este pregătit să-i înfrunte pe preoții închinători la Baal

Dar cu nădejdea-n Domnul el a zis:

- Strigați lui Baal să coboare focul*

Să frigeți carnea bine în tot locul !

Păgânii magi, cu ochii-ntr-un zăpăc,

Au mieunat ca mîța-n paraclis,
Unii și-au înțepat cu lănci cojocul,
Pe alții i-a înnebunit amocul,
Dar ploaia n-a venit din paradis.

-Lăsați-mă acum, numai pe mine,
Iar jertfa mea muiați-o toată-n apă,
Să-l fac în veci pe Baal de rușine!,

Ceru proorocul, iar ei rugu-adapă.
Căzu el în genunchi: *Doamne, în Tine*
Îmi pun nădejdea: aprinde-a mea năstrapă !

***Baal**, zeitate păgână (n.a.)

Domnul primește ruga proorocului Ilie și aprinde rugul său cu jertfele de pe el

Din cer un fulger lung și orbitor
Urmărit apoi de-un trăsnet și mai mare
Aprinse-ntregul rug cu grea mîncare,
Cutremurînd întregul mut popor

Și mistui și apa din căldare.*
Toți s-au întins pe jos, uman covor
Plîngînd amar și mult, răcoritor,
Apoi cu cea mai dreaptă răzbunare,

Au înhățat pe preoții lui Baal,
La al Chișonului sălbatic râu,
Și i-au ucis, zvîrlindu-i goi pe val,

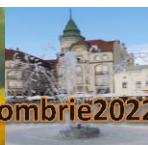
Pe dune-a curs de sânge un pârâu,
Femeile și-au pus pe fețe voal
Să nu mai vadă al morții dur desfrâu.

* Pentru a ilustra credința și puterea lui Ilie, compozitorul Felix Mendelssohn a creat un oratoriu celebru numit *Ilie* între anii 1846-1847, acesta fiind bine primit de public. Compozitorul a comparat pe îndrăznețul prinț Albert cu un artist-preot profetic ce luptă împotriva zeilor falși din lumea artei. Libretul are multe citate din Vechiul Testament și o concepție teatral poetică care și-a păstrat valoarea până în ziua de azi. În Marea Britanie a secolelor XIX și XX, doar oratoriul *Mesia* compus de Händel a avut un succes similar. Un alt oratoriu de inspirație biblică este *Oratoriul de Crăciun* al lui Johann Sebastian Bach, cu referire la nașterea lui Iisus, cuprinzând texte din Evangheliile lui Marcu și Luca.

Trimiterea de către Domnul a ploii binefăcătoare după atîția ani de secetă

Apoi a zis profetul către rege:
-Mănîncă, bea, că vine-ndat' furtuna,
Cu boabele de apă cât aluna,
Că s-a-mplinit a Domnului meu lege!

Iar Sfânt Ilie face el și drege

Că suie pe Carmel, spre vârf, întruna,
Să-și pună-n frunte-a ploii reci cununa
Și pleata lui de ea să se închege.

Ajuns în pisc, el a văzut spre mare
Un nor cam cât o palmă la-nceput,
Dar el creștea ca aluatul care

În albie se-nfoaie foarte mult.
Apoi ca un vârtej într-o vârtoare
S-a auzit al ploii sfânt tumult.

Ura reginei Isabela în contra proorocului Ilie

Regina Isabela s-a umplut
De ură grea în contra lui Ilie,
Că el fugi de pacoste-n pustie.
Dar răutatea ei, abia-a-nceput:

Prin uneltiri, așa fel a făcut,
Că pe-un vecin ce nu i-a dat moșie,
Pe nume Nabot*, după cum se scrie,
Cu pietre l-au ucis pe al lui rât.

După ce regele Ahab fură grădina
De la nevinovatul spart cu piatra,
I-a spus Ilie-n partea cui e vina

Și-a proorocit că sparge-i-se vatra
Și câinii-l vor spurca în colb c-urina
Și vin străinii să-și așeze șatra*.

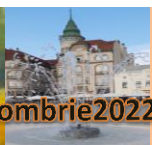
*Regele Ahab a râvnit la via lui Nabot, vecinul său. Regele s-a oferit să i-o cumpere cu mult argint sau să-i dea în schimb o vie mult mai bună. Dar Nabot a răspuns că nu poate vinde moștenirea părinților săi. Regina Isabela, aflând pricina mâhnirii regelui, a ticluit scrisori mincioase și martori sperjuri care să afirme că Nabot a hulit pe rege și pe Dumnezeu și a fost ucis cu pietre. Numai așa a intrat familia regală în posesia viei vecinului Nabot. (apud Mica Biblie, p. 167).

* După raptul nedrept înfăptuit de regele Ahab și Isabela, proorocul Ilie a prezis că acolo unde s-a vărsat sângele nevinovat al lui Nabot, acolo vor linge câinii sângele regelui, lucru care s-a și întâmplat, Ahab fiind rănit într-o luptă cu regele Siriei și a murit. Fiind adus cu carul în Samaria, el a fost îngropat, au spălat carul de sângele lui și câinii au lins acest sânge. Iar Isabela, cea care a ticluit scrisori false și martori mincinoși contra lui Nabot, noul rege Iehu a poruncit să fie aruncată de la fereastră și a fost zdrobită sub picioarele cailor iar câinii i-au mâncat carnea ferfenițată și i-au băut sângele (idem ibidem, p. 168)

Înălțarea proorocului Ilie la cer într-o cvadrigă de foc

Acela, ce la naștere albi înger
L-au învăscut în scutece de foc
Și-n mult curaj-n al inimii lui ghioc,
Cel ce-a-ascultat în secetă mari plângeri,

De care și de piatră fiind, tot sângeri,
A fost suit de Domnul în alt loc

În cvadrigă celestă-n cald cojoc
Cu care a făcut prin nori străpungeri...

Doar mantia lui lungă ca un fald
Căzut-a blând de sus lângă Iordan
Cu străluciri divine de smarald

Și Elisei se duse la tăpșan
Și-o îmbracă să-i țină, nu de cald,
Ci-n semn că-i uns de Domnul suveran.

Timpul proorocului Elisei

Ilie îl alege succesor pe Elisei

La sfatul Domnului, după lung post,
Ilie a văzut un om cum ară:
Un tânăr, Elisei, cu vocea clară,
Și îi ceru și hrană, și-adăpost

În coliba părănd un avanpost.
Mult s-a mirat Ilie, căci afară,
Cu boii ce suflau doar foc și pară,
În jug trăgea și Eliseiul * nost'.

Și-i spuse tânărului rob aceste:
*„Tu lasă boii și pe-ai tăi și-ndată
Urmează-mi să urcăm în zări pe creste,*

*Domnul mi-a zis: acum sau niciodată!
-Dar vreau să dau părinților de veste!
- Tu spune-le că vei sluji alt Tată !*

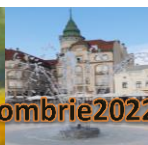
*Elisei era un țăran foarte harnic și care a dobândit avere prin truda brațelor lui, nesfiindu-se să tragă în rând cu boii ori vitele de povară. Ales de Ilie să conducă poporul ales, Elisei a avut o mare influență în partea de nord a Israelului.

Trecerea minunată a lui Elisei peste Iordan și ridicarea proorocului Ilie la cer

Și știind prea bine că sosit-a clipa
Când Domnul îl va ridica spre cer,
Lăsând în neam o urmă de mister,
C-un car de foc ce îi va fi aripa,

El strânse a-ucenicilor echipa.
Doar Elisei se vru al lui străjer,
Să nu rămână singur și stingher,

Peste Iordan trecutu-l-a Ilie
Ca pe uscat, i-a dat al lui veșmântul,
Apoi a coborât în vijelie,

Un car și cai de foc, pârbind pământul:
L-au aburcat prin nori spre a Lui tărie,
Sporindu-i mucenicului avântul.

Minunile proorocului Elisei

În Ierihon, proorocul Elisei
C-un drob de sare îndulcit-a apa
Și a închis la insomniaci blând pleoapa,
Dar niște prunci, netemători de zei,

Au răs de-a lui chelie, nu-ntre ei,
Atunci proorocul ridicând năstrapa
A-ncremenit a puștilor agapa:
Au năvălit în cârd doi urși și lei

Ce-au sfâșiat pe loc defăimătorii,
În semn înfricoșat că niciodată
Să nu-i batjocorești pe seniorii

Ce ar putea la ani să-ți fie tată.
Să scrie-n veci în lume scriitorii
Această întâmplare-nfricoșată.

Vindecarea unui lepros

De șapte ori ori în râul cel mai sfânt
Al Iordanului s-a scufundat Neeman,
Mai mare peste oaste, sirian,
Să scape de-a sa lepră, iar pe rând,

Căzut-au de pe el, ca un veșmânt,
Scoarțe de piele, strai bacterian,
După cuvântul sacru, de brahman,
Al lui Elisei, cu al său descânt.

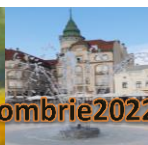
Proorocul n-a primit argint sau aur,
Ori haine scumpe pentru al său leac,
Dar sluga lui Ghiezi, un balaur,

Fu ispitit să fure, de-al său drac:
Dar el primi o lepră-n loc de laur
Și fu umplut de bube de dalac.

Oasele lui Elisei învie un mort

După a sa moarte năvăliră-n țară
Spurcate cete de moabiți păgâni,
Mânjindu-se cu sânge peste mîini
Și-umplându-se de rele și ocară.

Pe când se îngropa un mort spre seară

Evreii triști, la un lătrat de câini,
Văzură pe vremelnicii stăpâni
Cum năvălesc pe ei în foc și pară.

Atunci înspăimântați zvârliră mortul
În chiar mormântul simplu-al lui Elisei:
În loc să dea, ca alții, popii ortul,

Cel răposat, ca leul între lei,
Se ridică să-și facă singur cortul
Din pânzele-i stropite cu ulei.

Timpul proorocului Iona

După proorocii-Osea, Amos, urmă rândul
Lui Iona să salveze Israelul,
Dar el fugi fricos, precum vițelul,
De teamă că-l va paște doar comândul.

Așa că iată-l, pe ascuns, intrându-l
Într-o corabie, mai blând ca mielul,
Să nu dea deșteptarea cocoșelul,
Să nu-l mai obsedeze-ntruna gândul

Că Dumnezeu are un plan cu dânsul.
Pe când credea că scapă, o furtună
Adus-a echipajului rob plânsul,

Tras-au la sorți, văzând că nu-i a bună
Și a ieșit că buruiana, spânzul
Este chiar el cu marea lui minciună.

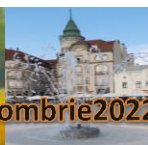
Aruncarea păcătosului fugar Iona peste bord spre a înceta furtuna

Atunci l-au aruncat ei peste bord
Și-ndată se opri a mării-urgie,
Văzură ei, cu mare bucurie,
Că nu se clatină al lor babord,

Că se ridică norii dinspre nord.
Apoi cu toții, peste copastie
Văzură cum un chit, cu lăcomie
Înghite pe iudeu dinspre tribord.

Și au strigat cu toți de pe dună:
-O, Doamne, de-am putea să nu pierim,
Că am aflat duhoarea cea secretă,

*Mai nemiloși de-atât, nu vrem să fim,
Mai bine e să pierdem o beretă
Decât tot echipajul. Aferim!**

*Aferim- foarte bine, bravo (tc.)

Rugăciunea lui Iona în pântecele chitului și aruncarea lui pe un mal

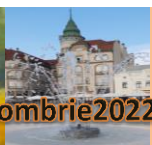
În burta chitului, pe întuneric,
Și gata- gata să se –nece-n mațe,
Neavând vreun os de care să se-agațe,
Tot devenind un gogoloi mai sferic,

Clipă de clipă și mai cadaveric,
Iona începu de zor să dea din brațe
Ca sucurile gastrice să nu-l înhațe
Și a urlat cu strigătu - i isteric:

-Iartă-mă, Tată, și mă scoate-afară,
Să-ndeplinesc porunca ce mi-ai dat!
Și chitu-l aruncă pe-o plajă-n seară,

Ca pe un bebeluș neînfășat:
Așa se născu Iona-a doua oară
Și spre Ninive el porni îndat' *.

*Cel mai faimos incident raportat din istoria mai recentă este al unui bărbat numit James Bartley, care a câștigat numele de *Iona modern*. La un moment dat, în februarie 1891, un tânăr marinier cu numele James Bartley era la bordul unei baleniere, numite *Steaua Orientului*. La mijlocul călătoriei, membrii echipajului acestei nave au văzut o balenă mare înotând în largul coastei, în apropierea insulelor Falkland (sau Malvine lângă Argentina). Au lăsat la apă câteva bărci cu marinari înarmați cu harpoane pentru a vâna balena, dar ambarcațiunile nu erau potrivite pentru balena uriașă care înota în jur. Cu toate acestea, unul dintre membrii echipajului a reușit să harponeze balena și să o rănească în mod fatal. Balena a început să-și scuture coada și a răsturnat o barcă. Aproximativ cinci membri, inclusiv Bartley, au căzut în apă. Au auzit un vuiet puternic al balenei, după care aceasta a dispărut o vreme. Între timp, toți membrii echipajului au fost salvați, cu excepția unuia: James Bartley. Se presupunea că s-a înecat. L-au căutat câteva ore, dar fără rezultat. Nu aveau altă opțiune decât să se întoarcă la nava mai mare fără el. În scurt timp, balena a reapărut, dar umflată și lăncezită la suprafață. O echipă de marinari a decis să preia această balenă. În timp ce se apropiau de balenă, și-au dat seama că era moartă. Au agățat balena moartă de un troliu și au adus-o mai aproape de navă mare și și-au reluat călătoria. Două zile mai târziu, când cineva investiga această balenă balonată, a simțit ceva mișcându-se în stomac. El i-a informat pe ceilalți membri ai echipajului și toată lumea a fost șocată să audă singuri zgomotul. Au decis să taie balena. În timp ce făceau o incizie prin burta balenei, au găsit un bărbat în interiorul balenei - James Bartley, aproape inconștient, dar încă în viață! Se pare că supraviețuise câteva ore sau chiar câteva zile în stomacul creaturii uriașe. Deși era în viață, fața și brațele lui erau albite de sucurile gastrice ale balenei și abia putea să vorbească. A fost dus într-o cabină închisă a navei unde a petrecut câteva zile în recuperare. După câteva săptămâni, a început să-și revină pentru a-și spune povestea miraculoasă despre supraviețuirea în interiorul unei balene! Se presupune că le-a spus membrilor echipajului că își amintea că a fost scufundat în apă și apoi a văzut o balenă enormă cu gura deschisă apropiindu-se de el. Într-o clipită, se afla în corpul balenei. Înăuntru, el a fost cuprins de întuneric. Însoțitorii săi de pe navă au început să împărtășească această poveste din gură în gură. Câțiva ani mai târziu, *New York World* a publicat o scurtă poveste despre acest incident. Mai târziu, alte publicații din de presă din SUA și Marea Britanie au preluat această poveste, despre ineditul *Iona modern*. Bartley a murit 18 ani mai târziu, iar pe piatra sa funerară din Gloucester, Marea Britanie, scrie doar atât: **James Bartley - un Iona modern**. Câteva decenii mai târziu, un profesor de la Colegiul Messiah pe nume Edward Davis a preluat această poveste și a început o investigație formală. El a remarcat o mulțime de inexactități în poveste: o navă cu numele *Steaua Răsăritului* exista la acea vreme, dar nu era o navă balenieră, așa cum s-a raportat în mass-media. După ce a examinat cu atenție zeci de documente din acea vreme, a reușit să găsească o listă de marinari și alți membri ai echipajului care urcaseră pe acea navă. Interesant, nu a fost menționată nicio listă cu un bărbat pe nume James Bartley! Soția căpitanului acelei nave i-a scris o scrisoare, respingând afirmațiile despre un bărbat înghițit de o balenă. Ea a scris că nu ar exista un singur cuvânt

adevărat în povestea difuzată de presă, susținând că a fost alături de soțul ei, marinar pe nava Steaua Răsăritului, dar că nu s-a raportat nici un caz de bărbat pierdut peste bord în timp ce soțul ei a lucrat ca marinar pe aceanavă. Dar se pare că cel mai mare defect din această poveste a fost acela că nu corespunde științific. Pentru că, chiar presupunând că Bartley a fost înghițit de balenă, lui i-ar fi fost imposibil să supraviețuiască în stomacul cu acid gastric al balenei, atâta timp fără oxigen. (apud Wiki)

Iona pocăit ascultă pe Domnul și se duce la Ninive

Și cum pătrunse în cetate-a zis:

- În patruzeci de zile, nu mai mult,
Ninive e distrusă de-un tumult,
Pornit de Domnul, sus, din paradis,

Căci ați făcut mereu ce-i interzis !

Atunci ei, ninivenii, la-a lor cult

Nu s-au mai dus. Pe Domnul îl ascult

Și-au dezvelit păcatele prin scris.

S-a supărat Iona, exact ca prostul

Pe sat și dus a fost să fugă-acasă,

Crezând că doar acolo-i adăpostul

Și îl așteaptă cunoscuți și masă.

-Aici, eu cred că isprăvit-am rostul

Prin astă experiență dureroasă!

Vrejul lui Iona (I)

Să-l scape de căldura –ngrozitoare

Și să-i mai scadă din a lui mânie

Întins-a Domnul sus o feerie

De vrej să-i țină umbră și răcoare

Și Iona adormi sub a lui floare.

A doua zi sfârși a lui domnie,

Că Domnul, după cum din veci, se știe,

Prin întâmplări face credința tare,

Tot vrejul s-a uscat de-un vierme ros

Și Iona, iarăși prăpădit de soare,

Cu ochii-n lacrimi și din fire scos

El moartea și-a dorit cu resemnare

Că s-a uscat arbustul lui umbros

Atât de repede-n amiaza mare.

Vrejul lui Iona (II)

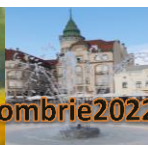
Și zis-a Domnul către a lui slugă:

-Ai tu dreptate, ca pentru un biet vrej

Să-ți faci iar din mânie un vârtej

Că s-a uscat deodată verdea glugă ?

Dar nu l-ai răsadit și nici vreo rugă

*N-ai înălțat din bietul tău gâtlej,
Crezând că o să aibi tu alt prilej,
Dar moartea ți-ai rugat-o –n a ta fugă.*

*Dacă de –un vrej, îți pare atât de rău,
Că s-a uscat și umbră nu mai are,
Cum să nu-mi pară Mie, că un hău*

*Era să-nghită o cetate mare
De la moșneag și până la flăcău ?
Și plânse Iona în străluminare.*

16

Despre recăderea iudeilor în păcat și pedepsirea lor cu robia asiriană

Dar Iona fost-a numai începutul:
Iudeii iar se-nchină toți lui **Baal**,
Beau, se îmbată, varsă în canal
Și crunți, jertfesc copiii la mamutul

Ce îi lovește-n cap numai cu cnutul,
Pe nume zis **Moloh**. Israel e vasalul
Ce nu mai știe unde-i al său malul
Și căruia-i amar chiar și sărutul.

Domnul trimis-a-n lume iar prooroci,
Dar fiii lui n-au ascultat de El,
Viței de aur ori ciopliți din roci,

Rânjeau de peste tot în Israel.
Din neam ales, un trib de dobitoci
Stătea sub buzduganu-i de oțel.

Despre amestecul iudeilor cu alte neamuri și apariția neamului samarinean

Ultimul rege Osea –a fost supus
Asiriei ce i-a cerut tribut.
Samaria căzu sub al ei scut
Și apoi, o mare parte din popor l-a dus

În grea robie, fiind tot nesupus.
Apoi tot Israelu-a învăscut
Cu mulți păgâni din loc necunoscut
Iar cine nu a vrut a fost răpus.

Din ăst amestec peste vremi apare
Neamul *samarinean*, ce pe un munte,
Zis *Garizim*, nălță un templu mare,

Unde s-aplece-n jertfe a lor frunte.
Cu neamul evreiesc în supărare,
Au tot trăit și fără nici o punte.